

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2000	Κυριακὴ Β' τῶν Νηστειῶν 12 Μαρτίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐκκλησιαζόμεθα μὲ συναίσθησι;

Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς πῶ λίγα **ἀπλᾶ λόγια** μὲ τρόπο πού ὅλοι νὰ μὲ καταλάβετε.

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, **βρισκόμαστε στὸ ναό**, ἐκτελοῦμε τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου «*Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου*» (Ἐξ. 20,9)· ἐκτελοῦμε τὴν προτροπὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πού διὰ τοῦ Δαυὶδ λέει· «*Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν...*» (Ψαλμ. 67,27).

Ἄλλὰ φτάνει μόνο ἡ **σωματικὴ παρουσία** μας στὸ ναό, γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι ἐκτελοῦμε τὸ καθήκον τοῦ ἐκκλησιασμοῦ; Ὅχι βέβαια. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς καὶ ἄλλα πράγματα εἶνε παρόντα ἐκεῖ· εἶνε καὶ ...τὰ μανουάλια, οἱ πολυέλεοι, τὰ στασιδία, τὰ παγκάρια... Ἄν ρωτήσουμε τὸ ξύλο, πού ἔνε μὲς· στὴν ἐκκλησία, τί κατάλαβες; δὲν θὰ μᾶς ἀπαντήση τίποτε. Ὅπως καὶ ἂν μέσα στὴν ἐκκλησία εἶνε παρὼν ἕνας πού δὲν ξέρει τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸν ρωτήσουμε, τί ἀκουσες; θὰ μᾶς πῇ· Τίποτα. Μερικοὶ λοιπὸν Χριστιανοὶ **στέκονται** στὴν ἐκκλησία ὅπως καὶ τὰ στασιδία, **σὰν τὰ ξύλα**· ἂν καταλαβαίνη τὸ ξύλο, καταλαβαίνουν κι αὐτοί. Πολλοὶ ἀκοῦνε τοὺς ὕμνους καὶ τὶς εὐχὲς σὰν νὰ ἔνε μιὰ ξένη ἄγνωστη γλῶσσα.

✓ Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ εἶνε παρὼν τὸ σῶμα· χρειάζεται νὰ ἔχουμε καὶ **προσοχή**· ὅπως στὸ σχολεῖο. Ἄπὸ τὴν ὥρα πού μπαίνομε στὸ ναὸ μέχρι τέλους ἡ διάνοια - ἡ σκέψι νὰ ἔνε προσηλωμένη στὰ τελούμενα καὶ λεγόμενα ἐκεῖ.

✓ Ὅποιος ἐκκλησιάζεται ἐννοεῖται βέβαια ὅτι ἔχει **πίστι**, πιστεύει σ' αὐτὰ πού ἔρχεται νὰ λατρεύσῃ· διαφορετικὰ;... Πιστεύεις; ἔλα στὴν ἐκκλησία· δὲν πιστεύεις; κάθισε στὸ σπίτι σου.

✓ Ἐκτὸς τώρα ἀπὸ τὴν προσοχὴ καὶ τὴν πίστι χρειάζεται ἀκόμη **συναίσθησι** καὶ **κατάνυξι**. Δὲν βρισκόμαστε οὔτε στὸ σπίτι μας, οὔτε στὴν ἀγορά, οὔτε στὸν κινηματογράφο, οὔτε στὸ παλάτι ἐνὸς ἐπίγειου βασιλιά· βρισκόμαστε σὲ χῶρο ἱερὸ καὶ νιώθουμε ῥίγος ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας, ἂν

προσέξατε, δὲν παρακαλεῖ τὸ Θεὸ γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως ὅσοι μπαίνουν στὸ ναό, ἀλλὰ κάνει διάκρισι. Μπορεῖ νὰ μπουῖν μέσα χίλιοι, δὲν προσεύχεται γιὰ ὅλους· προσεύχεται μόνο γιὰ τοὺς δέκα, γιὰ τοὺς πέντε, γιὰ τὸν ἕνα. Ποιόν; Γιὰ ἐκεῖνον πού μπαίνει μὲ πίστι, μὲ εὐλάβεια καὶ φόβο Θεοῦ· «*ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*» (θ. Λειτ.). Ἄν λοιπὸν κάποιος μπῆκε μέσα χωρὶς τὶς προϋποθέσεις πού ἀναφέραμε, αὐτὸν δὲν τὸν καλύπτουν οἱ προσευχὲς τῆς Ἐκκλησίας.

Πῶς, μὲ ποιὸ τρόπο, μπορούμε νὰ βοηθηθοῦμε στὴν ἐκκλησία ὥστε νὰ νιώθουμε **τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ**; Μὲ παραδείγματα ἁγίων.

● Θὰ ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὸν **Ἰακώβ**, τὸν ἔνδοξο ἐκεῖνον ἄνδρα τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ἦταν πατριάρχης τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, γνωστὸς γιὰ τὰ δώδεκα παιδιά του. Αὐτὸς μισήθηκε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πατρικὸ του καὶ βρέθηκε πρόσφυγας καὶ πικραμένος στὴν ἐρημιά, ἐνῶ πέρα τὰ θηρία μούγκριζαν. Κουρασμένος ξάπλωσε καταγῆς ἔχοντας μιὰ πέτρα γιὰ προσκέφαλο. Καθὼς ἀποκοιμήθηκε, εἶδε σ' ὄνειρό του μιὰ μεγάλη σκάλα, πού πατοῦσε στὴ γῆ, ἡ κορυφὴ τῆς ἔφτανε στὸν οὐρανὸ, καὶ πάνω της ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Ξύπνησε καὶ φοβισμένος εἶπε· «*Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ*» (Γέν. 28,17). Ἔβαλε σημάδι ἐκεῖ καὶ ὑποσχέθηκε στὸν Κύριο, ἂν ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα του γερὸς, νὰ τοῦ χτίσῃ ἐκεῖ θυσιαστήριον (βλ. ἔ.ἀ. 28,20). Ὅπως λοιπὸν ὁ Ἰακώβ αἰσθάνθηκε ἐκεῖ ἱερὸ ῥίγος, ἔτσι κ' ἐσύ, Χριστιανέ, ὅταν μπαίνης στὸ ναὸ νὰ λὲς «*Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ*».

● Ἄν θέλετε κι ἄλλο παράδειγμα, διαβάστε τὸν βίον τοῦ **Μωυσῆ**. Ὅταν βρέθηκε κι αὐτὸς στὴν ἐρημιά, ἐκεῖ πού ἔβσκε τὰ πρόβατα τοῦ

πεθερού του, βλέπει μιὰ παράδοξη φωτιά· οἱ φλόγες της πυρπολοῦσαν μία βάτο χωρίς ὁμως νὰ τὴν καΐνε. Ἀπόρησε, πάει νὰ πλησιάσῃ, καὶ τότε ἀκούει τὸν Κύριο νὰ τοῦ λέῃ· Μωυσή, μὴν πλησιάσῃς ἐδῶ, βγάλε τὰ σανδάλια σου, γιατί ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε «γῆ ἁγία» (Ἐξ. 3,5). Ὅπως λοιπὸν στὸ Μωυσῆ ἔτσι καὶ σ' ἐμᾶς ὁ Θεὸς φωνάζει· Ἀμαρτωλέ, προτοῦ νὰ μπῆς στὴν ἐκκλησιά, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀλλάξῃς μόνο ροῦχα· ἀλλάξε διαγωγή, ὥστε νὰ γίνῃς καθαρὸς.

Αὐτά, θὰ μοῦ πῆτε, εἶνε παραδείγματα τῆς παλαιᾶς διαθήκης· ἐμεῖς ζοῦμε στὴν καινὴ διαθήκη, πού ὁ Θεὸς δὲν παρουσιάζεται ἔτσι, σὰν φωτιά πού καίει, ἀλλὰ εἶνε γεμάτος στοργὴ καὶ ἀγάπη... Σωστὸ αὐτό· ἀλλὰ εἶνε καὶ ἕνας λόγος παραπάνω νὰ τρέχουμε μὲ πόθο στὸ ναὸ, ὅπως ἔτρεξαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἐκεῖ πού ἦταν ὁ Χριστὸς – κι αὐτὸ εἶνε τὸ τρίτο παράδειγμα, **ἀπὸ τὴν καινὴ διαθήκη**, τὸ ὁποῖο παρακαλῶ νὰ προσέξουμε.

● Ὁ Χριστὸς δίδασκε σ' ἕνα σπίτι. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἄκουσαν πού βρίσκεται, τ' ἄφησαν ὅλα κ' ἔτρεξαν ἐκεῖ. Μπήκαν μέσα, γέμισε ὅλο τὸ σπίτι καὶ συνωστίζονταν στὴν πόρτα. Βελόνα ἂν ἔρριχνες, δὲν ἔπεφτε κάτω. Ἔφεραν τότε τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι ἕναν **παράλυτο**· κ' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἄνοιγαν δρόμο, αὐτοὶ ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἀφαίρεσαν τὰ κεραμίδια καὶ τὸν κατέβασαν μέσα στὸ δωμάτιο πού ἦταν ὁ Κύριος. Κι ὅταν ὁ Χριστὸς εἶδε τὴν πίστι τους εἶπε στὸν παράλυτο· «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5)· καὶ τοῦ χάρισε διπλὴ θεραπεία, τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς. Ὅπως λοιπὸν αὐτοί, ἔτσι κ' ἐμεῖς ἂς τρέχουμε ὅπου εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς.

* * *

Θὰ μοῦ πῆτε· Ἄν ζούσαμε κ' ἐμεῖς στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μαθαίναμε πού βρίσκεται, θὰ τρέχαμε κοντά του... Ἐδῶ λοιπὸν εἶνε τὸ σπουδαῖο, ἀγαπητοί μου. Ὁ Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς – ἂν πιστεύουμε–, **ὁ Χριστὸς εἶνε ἐδῶ, μέσα στὴν ἐκκλησία!** Ὅσοι ἔχουν μάτια καὶ αὐτιά καὶ καρδιά, τὸ αἰσθάνονται. Εἶνε παρῶν μέσα στὴν ἐκκλησία ὄχι μόνο πνευματικὰ ἀλλὰ καὶ σωματικὰ. Φαίνεται παράδοξο; Κι ὅμως εἶνε ἀληθινό. Τὸ βεβαίωσε ὁ ἴδιος ὅταν μᾶς εἶπε ὅτι «Ὅπου εἶνε δύο ἢ τρεῖς μαζεμένοι στὸ δικό μου ὄνομα, ἐκεῖ βρίσκομαι κ' ἐγὼ ἀνάμεσά τους» (βλ. Ματθ. 18,20). Στὴν ἐκκλησία ὅμως δὲν βρίσκονται μόνο δυὸ - τρεῖς ἀλλὰ πολλοὶ περισσότεροι· συνεπῶς ἐκεῖ εἶνε καὶ ὁ Χριστὸς, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο του.

Ναί, ἀδελφοί μου. Τὰ λόγια, πού εἶπε τότε ὁ Χριστὸς, τὰ ἴδια λόγια ἀκοῦμε καὶ στὴν ἐκ-

κλησία ὅταν διαβάζεται τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ἐκεῖνο πού εἶπε τότε στὸν σημερινὸ παράλυτο, «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*», αὐτὸ ἀκούει κι ὁ Χριστιανὸς τώρα στὴν ἐκκλησία ὅταν ἐξομολογεῖται μπροστὰ στὸν πνευματικὸ πατέρα. Τὸ ψωμί, πού ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τότε στὴν ἔρημο καὶ χόρτασε τὸ πλῆθος, τὸ ἴδιο αὐτὸ ψωμί εὐλογεῖ καὶ στὸ τέλος τὸ μοιράζει ὁ ἱερεὺς σὰν ἀντίδωρο· εἶνε ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μας. Μὰ δὲν σᾶς εἶπα ἀκόμη τίποτα· στὴν ἐκκλησία γίνεται κάτι ἄλλο ἀφάνταστο – ποιοῦ; Ὁ μυστικὸς δεῖπνος, πού ἐτέλεσε ὁ Χριστὸς τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης καὶ εἶπε «*Λάβετε φάγετε...*», «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*» (Ματθ. 26,26-27), εἶνε ὁ ἴδιος πού τελεῖται καὶ τώρα πάνω στὴν ἁγία τράπεζα, εἶνε αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας! Συνεπῶς **εἶνε παρῶν ὁ Χριστὸς**.

Ἐμεῖς τώρα μάτια ἔχουμε, καὶ τηλεοράσεις ἔχουμε· ἐκεῖνο πού μᾶς λείπει εἶνε **ἡ πίστις**. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, πού οἱ ἄνθρωποι πίστευαν στὸ Θεὸ καὶ ἔρχονταν στὴν ἐκκλησία, ἔβλεπαν θαύματα ὅταν ὁ ἱερεὺς κρατοῦσε τὰ ἅγια. Δὲν εἶνε φαντασία αὐτά· ρωτήστε τὶς γιαγιάδες τῆς παλιᾶς γενιᾶς, πού δὲν ἤξεραν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους, ἀλλ' ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια αἰσθάνονταν πὼς βρίσκονται μπροστὰ στὸ Θεό, ἔλεγαν «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» (Λουκ. 23,42) κι ὅλα τὰ μάτια ἦταν δακρυσμένα. Ἄνοιξε τοὺς βίους τῶν ἁγίων, νὰ δῆτε· ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, οἱ Χριστιανοὶ –λέει τὸ ἀπολυτικίό του– ἔβλεπαν δίπλα του ἀγγέλους· «*...ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε*» (ἀπολυτ. ἁγ. Σπυρ.).

Τώρα δυστυχῶς δὲν νιώθουμε τὸ «*Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος...*». Προτιμῶ μέσ' στὴν ἐκκλησία νὰ ἔχω **πέντε ἀνθρώπους πού πιστεύουν** παρὰ χιλιάδες πού τὸ μυαλό τους τρέχει ἔξω, δεξιὰ κι ἀριστερά. Ὅπως σ' ἕνα παλάτι μπαίνει κανεὶς μὲ προσοχή, ἔτσι ἂς μπαίνουμε κ' ἐμεῖς στὸ ναὸ τοῦ Κυρίου.

Σήμερα δυστυχῶς **κι ὁ ἐκκλησιασμὸς ἀραίωσε**· ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανοὺς ἕνας ἐκκλησιάζεται. Ἀλλὰ σὺ ὁ ἕνας, πού ἐκκλησιάζεσαι ὄχι γιὰ τὸ μνημόσυνο κάποιου συγγενοῦς σου ἀλλὰ γιὰ τὸ *μνημόσυνον* Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὅλοι ὅσοι ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία γιὰ παραπάνω ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὴ μάνα μας εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, «*ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ*» (καν. Μ. Παρ. σκ. ῥθ. 1'), ἂς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς δώσῃ πάλι μιὰ νέα ἐκκλησία, ἐκκλησία ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε σ' αὐτὴν αἰωνίως τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**